

אמרי קודש

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
אוזרוב חנצ'ין

פרשת אחרי קדושים

קול רינה וישועה באהלי צדיקים

בחדרת קודש וחדרת כבוד אנו מברכים את פני מלכא

כ"ק מרן עט"ר אדמו"ר שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעון הקודש

שמחת קישור האירוסין לנכדו הבה"ח דוד יחיאל ני"ו בן

חדב"ן הרה"ג ר' פנחס צלר שליט"א

ויהא רעווא מן קדם שמיא שיראה עטרת ראשינו נחת דקדושה משידוך זה

בורא עולם בקנין השלם זה הבנין מתוך בריות גופא ונהורא מעליא ושנוכה

לביאת גואל צדק במהרה בימינו עם מלכינו בראשינו, אמן

מערכת

אמרי קודש

להו"ל דברי אלוקים חיים
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

אוזרוב חנצ'ין

תוכן הדא"ח אינו מוגה
ונכתב על דעת השומעים בלבד

פרשת אחרי

**ענווה ושפלות עם אחדות
הוא תנאי לכפרה**

**"בזאת יבוא אהרן אל הקודש
בפר בן בקר לחטאת ואיל
לעולה: ומאת עדת בני ישראל
יקח שני שעירי עזים לחטאת
ואיל אחד לעולה: והקריב
אהרן את פר החטאת אשר לו
וכפר בעדו ובעד ביתו:"** (ויקרא
טז, ג-ה-ו-יא)

הנה התרגום יונתן בן
עוזיאל כתב: 'ויכפר באשתעות
מיליא, עלוי ועל אינש ביתיה'.
רצונו לומר שאהרן וביתו
יתכפרו בוידוי דברים, וכך ממש
פירש גם בפסוק "והקריב אהרן

את פר החטאת אשר לו וכפר
בעדו ובעד ביתו" (פסוק יא).
ובאור הדברים כתב הספורנו,
כבר בא בקבלה ששתי הכפרות
בעדו, הם כפרת דברים בוידוי,
ולפיכך הם קודם שחיטת
החטאת.

ויש לדקדק בענין סדר
הגורלות שנכתב בין שני החטאת
שהקריב אהרן כהנא קדישא,
לכאורה היה להסמיך שני
החטאות והוידוים כהדדי שהם
קרבת אחד, אבל הגורלות שהם
קרבת בפני עצמם לא היה לו
להיות בין שני וידוי אהרן הכהן,
ותו קשה באומרו "וכפר בעדו

ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל" (פסוק יז), מדוע אינו כתוב בני ישראל, ותו קשה באומרו בסוף הפרשה "וכפר את מקדש הקודש ואת אוהל מועד ואת המזבח יכפר ועל הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר" (פסוק לג), מדוע לא כתב עם בני ישראל, מהו ההדגשה קהל בשני כתובים הללו.

ולהבין הענין בכל זה נראה לבאר, שהתורה הקדושה אומרת לאהרן הכהן כי אמנם שאתה בא לכפר בעד בני ישראל, דע כי לא יוכלו בני ישראל להתכפר אלא אם כן תכלול עצמך בכלל עם קהל בני ישראל, כאיש אחד ובלב אחד, דהנה רק על ידי האחדות עם כלל ישראל בעת שצריכים כפרה, זה מביא הכפרה לכלל ישראל, יען כי כולם בענווה ובשפלות אל הקב"ה קודם שבאים להתכפר, לכן יכולל אהרן הכהן עם כלל ישראל^א.

וזהו מה שסדר הגורלות באמצע שני הוידויים של אהרן, לרמז כדי שיחול הכפרה 'בעדו ובעד ביתו', צריך הוא ליכלל בתוך שאר קרבנות בני ישראל, ובכל הוידויים שלהם, לכן כתוב 'ובעד כל קהל ישראל ועל כל עם הקהל', דקהל הוא לשון קהילה וקיבוץ, והיינו שיהיו כולם באחדות, זה התנאי לכפרה לאהרן וב"ב ולבני ישראל. (תשע"ג)

החיות ואופני הקודש

אינם מבינים במעלת בני ישראל

איתא בירושלמי (פ"א ה"ה) "וכל אדם לא יהיה באוהל מועד בבואו לכפר בקודש עד צאתו" (ויקרא טז, יז), אפילו אותן שכתוב בהן "ודמות פניהם פני אדם" (יחזקאל א, י), לא יהיו באוהל מועד.

והענין, דהנה הכהן גדול נכנס פעם אחת בשנה ביום הכפורים אל קודש הקדשים כדי להוריד השפעות טובות לכלל

שני שעירי עזים" כי זאת איקרי אשה, והר"ן בנדרים כתב שמבטלת דעתה ורצונה לאיש, על כן זה נאמר לאהרן בציווי ליכלל עם בני ישראל.

^א הערת המסדרים לציין: כי זה כבר יסוד מקדמת דנא בספר הקדוש באר משה בפרשה זו, וחידושו הוא בענין הענווה והשפלות, והוא אומרו "בזאת יבוא אהרן אל הקודש וגו' ומאת עדת בני ישראל יקח

ישראל, ואותם החיות ואופני הקודש רואים זה כנהמא דכסיפין אשר לא עבדו עבור זה, ואין הם מבינים איזו מלחמה האדם לוחם עם יצרו עבור זה, שהרי אין להם יצר הרע, וממילא באים הם לקטרג מעל הכפורת בשעה שיוצא הכהן גדול מקודש הקדשים.

וזה אומרו "וכל אדם לא יהיה באוהל מועד בבואו לכפר", אפילו החיות ואופני הקודש לא יהיו באוהל מועד, אף על פי שאלה יש להם דמות פני אדם, הרי לא יבינו למה להם כפרה וכל השפעות טובות, כי אין

בקרבתם יצר המטה לרע, על כן "לא יהיה באוהל מועד אדם בבואו לכפר בקודש", שלא ישטנו לאמר למה להם כפרה וכל ההשפעות טובות.

ועל אף שישראל מתעלים יותר ממלאכים כי יש בקרבם יצר שלוחמין נגדו, מכל מקום מפני הקטרוג לא יכנסו בבואו לכפר בקודש, והשי"ת יעזור שנזכה כולנו בבני חיי מזוני רויחי עם כל מה שכל אחד ואחד צריך, ונזכה לגאולה קרובה במהרה בימינו אמן. (תשע"ג)

פרשת קדושים

העובד השם עם נפילות

גם כן חלק מהקהל

**"וידבר ה' אל משה לאמר דבר
אל כל עדת בני ישראל קדושים
תהיו:" (ויקרא יט, א-ב)**

פירש רש"י, 'פרשה זו
נאמרה בהקהל שרוב גופי תורה
תלויים בה', וכבר הקשו קמאי
קמא מדוע אכן פרשה זו נאמרה
בהקהל.

והענין, הנה יש ב' דרכים
בעבודת השם: הא', אדם שמאמץ
נפשו כל כולו קודש להשם עד
כדי כך שקשה ליצרו להתגבר
עליו, כי תמיד משתוקק להיות
יותר קדוש ויותר קדוש, עד כדי
התפשטות גשמי, והב', אדם
שמשתדל תמיד לעשות רצון
השם יתברך, אך יש בו יצר הרע

שמסיטו לרע, והוא עומד ומסלק
את הרע.

ונודע כמה חפץ קודשא
ברוך הוא במעשיהם של
צדיקים, כמ"ש (בראשית רבה ב,
ז) 'ר' אבהו אמר, מתחילת
ברייתו של עולם צופה הקב"ה
במעשיהן של צדיקים ומעשיהן
של רשעים וגו', "וירא אלקים
את האור כי טוב" הוי במעשיהן
של צדיקים'. והענין בזה הוא
שזה שמסלק הרע לא יחשב שלם
בעבודתו את האל יתברך שמו,
אלא אדרבה כמ"ש "שבע יפול
צדיק וקם" (משלי כד, טז)
שאע"פ שנופל מגיע לאותם
מדרגות ואפילו יותר.

וזהו אומרו 'פרשה זו
נאמרה בהקהל שרוב גופי תורה
תלויים בה', רצה לומר אלה

שעובדים השם בכל גופי התורה, ויש להם הרבה נפילות כאשר נלחמים ביצר, גם הם יכולים להיות מאלה שכל כולו משתוקקים להיות קדושים להשם, דהנה השי"ת קדוש ומבקש מאיתנו להיות כמותו על כן גם כשיש אלה שלוחמים ביצרם הם גם כן מהקהל הקודש כעובד השם בדרך הראשונה.

קדושת הקב"ה תמידית

אמרו רבותינו (ויקרא רבה כד, ט): 'קדושים תהיו, יכול כמוני, ת"ל כי קדוש אני, קדושתו למעלה מקדושתכם'.

וכבר צווחו מקמאי קמא, וכי יכול בשר ודם להיות יותר קדוש מהקדוש ברוך הוא שהוא מהוה את כל העולם כולו ומשפיע קדושה לכל אחד ואחד, מהו ההוא אמינא לכך, הרי אין לנו רשות לדמות קדושתנו לקדושת קודשא בריך היא, כמ"ש "ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש", ואם כן מה ההוא אמינא להיות קדוש כמוני, (ישעיה מ, כה).

אך הענין הוא, איתא בחז"ל (בראשית רבה ב, ה): חפץ הקב"ה במעשיהם של צדיקים, שנאמר "וירא אלקים את האור כי טוב", דהנה הצדיק עובד את השם אפילו כשיש לו נפילות, כמאמר הכתוב "שבע יפול צדיק וקם, ורשעים יכשלו ברעה" (משלי כד, טז), והנה בכל דרכי עבודתו תמיד מרגיש חוסר קרבתו אל השם, יען כי לא השלים עבודתו בשלימות, כמו כן בעניני קדושה שצווה השם, מרגיש חוסר תמיד.

וזהו אומרו 'יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני', דהנה יכולים היינו לומר, שאם הקב"ה חפץ במעשה הצדיקים בעניני קדושה שמרגישים תמיד חוסר בקדושה, אל כזה קדושה ידמה אדם אליו, ת"ל 'קדושתו למעלה מקדושתכם', רצה לומר כמה וכמה שיתעלה אדם בקדושה וישלים חוסר הקדושה הקודמת, יש עוד הרבה קדושה לבוא אל האל הגדול יתברך שמו, ועדיין לא השלים עבודתו שיכול לדמות קדושתו לקדושתו של הקב"ה, כי 'קדושתו למעלה מקדושתכם', ורצונו יותר בקדושה שלכם

שתהיו משתוקקים ונכספים לעלות יותר ויותר בקדושה עד אין סוף, לכן אע"פ שלא יכול אדם לדמות קדושתו להקב"ה, אל ימנע מלהשתוקק לעלות יותר ויותר בקדושה, כי דוקא על ידי זה אתם מגדילים קדושת האל הגדול יתברך שמו. (תשע"ד)

בפרשת קדושים יש שמחה על כך שיש תקנה לכל אדם

בזוה"ק (ח"ג דף פ"א ע"א): 'תאני רבי אבא, פרשתא דא כללא דאורייתא היא, וחותמא דקושטא דגושפנקין היא בפרשתא דא אתחדשו רזין עלאין דאורייתא בעשר אמירן וגזרין וענשין ופקודין עלאין דכד מטאן חבריא לפרשתא דא הוו חדאן².

ויש להבין, ולשמחה זה מה זו עושה (ע"פ קהלת ב, ב), דוקא בפרשת קדושים יותר מכל פרשיות התורה.

והענין הוא, דהנה בפרשה זו מודיע התורה דעה היאך לתקן

מעשינו כל דבר ודבר על אופןנו, ואם כתוב התקנה שלנו בפרשת קדושים, ודאי רואים כמה הקב"ה מחשיב אותנו ואת עבודתינו אף על פי שלא עשו מצוותיו בשלימות, הן אם עשה בגוף בלא נשמה, הן אם עושה מצוה בנשמה בלי הגוף, והן אם עשה המצווה שלו לשם שמים, הקב"ה מחשיב רובם ככולם כעושים רצונו, דהנה פרשה זו נאמרה בהקהל (ויק"ר כד, ג) באותו חשיבות שכל אחד יהיה קדוש להשם ויתקן מעשיו, ובזה היה החבורה קדישא דרבי שמעון בר יוחאי שמחים מאוד, שבפרשה זו יש לכל אחד ואחד תקנה לשלימותו. (תשפ"ד)

חובה לאדם להיות הולך

"את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו ללכת בהם אני ה' אלקיכם:" (ויקרא יח, ד)

הנה יש לדקדק כמה דקדוקים, חדא מה הענין שכתוב

שבהם נברא העולם, ושורש גזירות ועונשים למעלה, דכי הגיעו החברייא קדישא לפרשה זו היו שמחים.

² תרגום: בפרשת קדושים יש כללי תורה, והור חותם אמת של טבעתו של כביכול הקב"ה, ובפרשה זו נתחדשו סודות עליונים של התורה, בעשרה מאמרות

בלשון הליכה 'ללכת בהם', ומדוע לא כתב כאן כמו אומרו "ושמרתם את חוקותי" (בפסוק ה'). ותו, מה מוסיף הכתוב "אשר יעשה אותם האדם וחי בהם" (שם), מה שלא כתוב כאן. ותו, יש להבין מה כוונתה וחי בהם.

ולהבין הענין, נודע (מאור ושמש פרשת משפטים ד"ה אך) שהאדם נקרא הולך, שהולך וגדול בכל יום ויום בעבודת השי"ת, ומלאך הוא בחינת עומד כי אין ביניהם יצר הרע.

וזהו אומרו ללכת בהם, דהנה יש עבודה שאדם הולך מחיל אל חיל (תהלים פד, ח), כמ"ש המאור ושמש (משפטים) 'בתחילת עבודתו צריך לדקדק על עצמו אולי מסיתו היצר, וכן כל שנכנס יותר בעבודת צריך לדקדק על עצמו יותר ויותר' (עכלה"ק), וממילא על ידי שממית עצמו בעבודת השם הולך תמיד יותר ויותר, עד שמעצמו הוא משכיל רצון השם באורחותיו, ואינו מקיים את המצוות מלומדות.

וגם אם בהיות האיש ההולך בדרכי השם לא הגיע לדרגה הלז, אך מקיים המצוות

כדרך אומרו "ושמרתם ועשיתם אותם", יעצה לו התורה עצה "אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני השם" היינו שיעבוד השם בחיות, ואל יעשה אותם כמלומדה, דהנה עבודת השם בחיות מקשר ומחבר את האדם לעבודת השי"ת, וכשאדם מקושר בה הוא משתוקק לילך יותר ויותר בעבודת השי"ת.

על כן החיות בעבודת השם הוא העצה היעוצה בעבודת השם, שגם מי שהולך ממדריגה למדריגה ונופל, מכח זה יקח תושיע לנפשו לקום ולילך עוד הפעם בדרך, לכן דקדק הכתוב וכתב "ללכת בהם אני ה' אלקיכם", כי השם רוצה שנהיה אנחנו בחינת הולכים, כי אם לא "פן תהיה הארץ שממה ורבה עליך חית השדה" (שמות כג, כט), היינו כדבריו של המאור ושמש (שם) שארציות שלך תהיה רוחניות, ותהיה שממה מלשון שמים עומד כמלאך, 'ורבה עליך חית השדה' אלו המלאכים הנקראים חיות יהיו גדולים ממך, ואם כל כך הקפידה התורה בא הכתוב אח"כ להוסיף לאלו שמקיימים התורה מלומדה

אשר יעשה את האדם, אבל צריך
הוא להכניס בהם חיות, כי אם לא
כן היה ניכר עבודת המלאכים
רבה ממנו. (תשפ"ד)

בפרשת קדושים מתעורר עוד קדושה לימי הספירה

ימי הספירה הוא זמן לצאת
ממ"ט שערי טומאה, והזמן הוא
גדול מאוד, עד כדי כך שיורדים
קדושה וטהרה בכל יום ויום
לישראל.

וכבר איתא בשל"ה
הקדוש (מס' פסחים מצוה ו'),
'ובקריאת הפרשה הוא מעורר
קדושת היום', ואם כן בפרשת
קדושים שהקב"ה מצוה
"קדושים תהיו" (ויקרא יט, ב),
ואנו נמצאים בימי הספירה שאנו
צריכים לקדושה הזו, ודאי
מתעוררים הרבה קדושה
בשמים, ובא על ידי הקריאה
בימי הספירה קדושה גדולה שבה
יחזק כל איש מישראל לטהר
ולזכך עצמו לקבל את התורה.³

בעי זיכוך כדי להבינם, ודוקא על ידי
פרשת קדושים אנו זוכים להשיג ברזי
דאורייתא דרשב"י.

³ ואפשר להוסיף עפי"ז, לכן מיד אחר כך
נופל יום ל"ג בעומר שהוא יום קבלת
התורה ברזי דאורייתא, דהנה דא אורייתא

לקבלת הגיליון וכן לתרומות
והנצחות, להערות והארות, ובכל
עניני הגיליון אפשר לפנות
ל: 0534140415

כמו כן מי שברשותו שמועס'ן ודרשות
מכ"ק מרן עט"ר אדמו"ר שליט"א
יכול למסרו להג"ל